

Dievs palīdz uzticīgam priesterības nesējam

Prezidents Henrijs B. Airings
Augstākā Prezidija otrais padomnieks

Vēstījums var nākt ar vārdiem jūsu prātā vai ar sajūtām, vai abos veidos. Taču tajā būs ietvertas vismaz trīs lietas, lai sniegtu jums pārliecību un vadību tajā, kas jums jādara.

Šovakar manas domas ir par zēnu kaut kur pasaulē. Viņš domā, vai viņš spēs darīt to, ko no viņa prasīs kā priesterības nesējam. Man bija tādas raizes, kad biju 13 vai 14 gadus vecs.

Es uzaugu misijas laukā, kur bija tikai viena maza draudze, kura satikās mūsu mājās. Tad mana ģimene pārcēlās uz turieni, kur bija stabi un lielas bīskapijas, un lūgšanu nami, un zēnu kворumi, kuri visi šķita, ka zina daudz vairāk par mani, ko dara priesterības nesēji. Viņiem tajā bīskapijā bija sarežģīts Svētā Vakarēdiena pasniegšanas veids. Es jutos drošs, ka pieļaušu kādu kļūdu, kad pienāks mana kārtā pasniegt vai sagatavot Svēto Vakarēdienu.

Es atceros, ka savās bailēs un izmisumā es devos ārpus lūgšanu nama, lai būtu vienatnē. Es uztraucos. Es lūdzu pēc palīdzības un pārliecības, lai es neizgāztos, kalpojot Dievam Viņa priesterībā.

Tagad pagājuši daudzi gadi. Man ir Melhisedeka priesterība vairāk nekā 50 gadus. Taču pēdējās dažās dienās esmu lūdzi ar tādu pat lūgšanu pēc palīdzības un pārliecības, lai es neizgāztos šajā aicinājumā, kas man dots kalpot Augstākajā Prezidijā. Citi šķiet daudz spējīgāki kalpot un daudz labāk sagatavoti. Taču, kad es šoreiz lūdzu, es domāju, ka varēju sajust atbildi, kas, iespējams, tika atsūtīta man no Jalekrestas lūgšanu nama ārpusē sen atpakaļ. Tā bija tāda pat atbilde, ko varat sagaidīt, kad jūs saņemat aicinājumu kalpot priesterībā, kas šķiet ir pār jūsu spējām.

Vēstījums var nākt ar vārdiem jūsu prātā vai ar sajūtām, vai abos veidos. Taču tajā būs ietvertas vismaz trīs lietas, lai sniegtu jums pārliecību un vadību tajā, kas jums jādara šajā šķietami nomācošajā aicinājumā.

Pirmkārt, pārliecība nāks no to reižu atminēšanās, kad Debesu Tēvs ir jums palīdzējis caur briesmām un grūtībām. Tas notika ar mani dažās pēdējās dienās.

Kad es biju jauns un vēl dzīvoju Ņūdžersijā, liels pūlis dusmīgu cilvēku bija pulcējušies mūsu mājas priekšā Ņūdžersijā. Mana māte devās laukā, lai tos satiktu, stāvot viena cilvēku pūlī, kas man likās ļoti bīstams. Es nevaru atcerēties, ko viņa teica, taču pēc dažām minūtēm tie devās prom mierā. Es joprojām atceros, ka biju pieredzējis brīnumu.

Kad biju vecāks, es ieguvu nenasas atmiņas par dusmīgu cilvēku pūli, ar ko man Augstākais Prezidijs norīkoja tikties, kurus pēkšņi un neizskaidrojami aizskāra miera un samierināšanās gars. Reiz es biju sūtīts runāt ar Savienoto Valstu baznīcu vadītājiem un to kalpotājiem, kuri satikās Mineapolisā, lai apspriestu problēmu par sāncensību starp baznīcām..

Kad es ierados, es atklāju, ka esmu nozīmēts būt par runātāju. Mana tēma bija: Kādēļ bija nepieciešamība pēc patiesās Baznīcas atjaunošanas caur Džozefu Smitu? Es biju pēdējā brīža aizvietotājs elderam Nīlam A. Maksvelam.

Kad es ierados pilsētā vakarā pirms sapulcēm un paskatījos uz programmu, es piezvanīju prezidentam Hinklijam. Es viņam pateicu, ka sapulces būs trīs dienas, ka daudzas runas tiks sniegtas vienlaicīgi, ka pūlis var izvēlēties, ko apmeklēt, un, ja man jāsaka patiesība, es baidījos, ka neviens neatnāks uz manu otro sesiju un ka es varētu atgriezties atpakaļ daudz ātrāk. Es viņam vaicāju, ko viņš domā, ko man vajadzētu darīt. Viņš teica: „Pats labi visu izvērtē.”

Es lūdzu visu nakti. Kaut kur ap rītausmu es biju pārliecināts, ka man jāstāsta par Atjaunošanu, nevis kā: „Tas ir tas, kam mēs ticam, notika ar Džozefu Smitu, un kāpēc mēs tam ticam, bet — tas ir tas, kas notika ar Džozefu Smitu, un tādēļ Tas Kungs to paveica.” Nakts laikā man netika dota pārliecība par iznākumu, vienkārši skaidrs virziens — dodies uz priekšu.

Man par pārsteigumu garīdznieki stāvēja rindā, lai runātu ar mani pēc runas. Katrs no tiem, cits pēc cita nākot pie manis, stāstīja būtībā to pašu stāstu. Katrs no tiem savas dzīves laikā bija saticis kādu Baznīcas locekli, ko viņi apbrīvoja. Daudzi no viņiem teica, ka ir dzīvojuši kopienā, kur staba prezidents bija nācis, lai palīdzētu ne tikai savas baznīcas locekļiem, bet visai kopienai nelaimes gadījumā. Viņi vaicāja, vai es varu sūtīt viņu sveicienus un pateicību cilvēkiem, kurus es ne tikai nepazīnu, bet arī nebija cerības jebkad satikt.

Pēc trīs dienu sapulču beigām aizvien lielāki un lielāki pulki nāca, lai klausītos vēstījumu par evaņģēlija Atjaunošanu un patieso Jēzus Kristus Baznīcu nevis tāpēc, ka viņi jau ticēja šim vēstījumam, bet tādēļ, ka viņi bija redzējuši labestību cilvēku dzīvē, Atjaunošanas augļus.

Kad lūdzu šajās pēdējās naktīs, šīs un citas atmiņas plūda atpakaļ ar šāda veida pārliecību: „Vai Es neesmu vienmēr tevi pieskatījis? Padomā par reizēm, kad Es esmu tevi vadījis pie skaidra ūdens. Atceries reizes, kad Es esmu klājis galdu, taviem ienaidniekiem redzot. Atceries un nebīsties ļaunuma” (skat. 23. Psalmus).

Tad nu jūs, jaunie diakoni — atcerieties. Viņš ir rūpējies par jums kopš jūsu bērnības. Jūs, jaunie kvorumu prezidenti — atcerieties. Jūs, tēvi, kuru bērni jūs izaicina, atcerieties un nebīstieties. Kas nav iespējams jums, ir iespējams ar Dieva palīdzību jūsu kalpošanā. Un pat tad, kad jūs bijāt ļoti mazi un kopš tā laika Viņš ar Savu spēku un ar Savu Garu ies jūsu vaiga priekšā un būs pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, kad jūs dodaties Viņa kalpošanā (skat. M&D 84:88). Jūs var iegūt pārliecību, ka Dievs jūs pieskatīs, ja jūs par to lūgsit ticībā. Es to zinu.

Otra vēstījuma daļa, ko jūs saņemsit, lūdzot pēc palīdzības, saskaroties ar grūtu uzdevumu, kāds man bija ļoti agri piektdienas rītā. Es biju lūdzis, kā jūs lūgtu par savu nomācošo neatbilstību. Atbilde bija ļoti skaidra un ļoti tieša, un patiesībā pārmetums, kad es lūdzu — aizmirsti sevi; sāc lūgt par cilvēkiem, kuriem tu kalposi. Es liecinu, ka tas dara brīnumus, sniedzot Svēto Garu.

Taču esiet gatavi zaudēt laika izjūtu, kad jūs lūdzat. Jūs sajūtīsiet mīlestību pret cilvēkiem, kuriem jākalpo. Jūs sajūtīsiet viņu vajadzības, viņu cerības, viņu sāpes un ģimenes locekļus. Jums lūdzot, loks kļūs plašāks, nekā jūs spētu iedomāties, līdz cilvēkiem, kas, iespējams, nav jūsu kvorumā vai jūsu ģimenē, bet līdz tiem, ko mīlat visā pasaulē. Kad jūs aizmirstat par sevi, lai lūgtu par citu cilvēku loku, kalpošana paplašināsies jūsu sirdī. Tas izmainīs ne tikai jūsu kalpošanu, bet arī jūsu sirdi. Tas ir tādēļ, ka Tēvs un Viņa Mīļotais Dēls, kuram jūs esat aicināti kalpot, zina un mīl tik daudzus cilvēkus, ko jūsu kalpošana aizskars, lai gan tā var būt ierobežota līdz dažiem, kas jums var šķist.

Trešais un pēdējais vēstījums, ko varat gaidīt, kad jūs lūdzat pēc palīdzības grūtā priesterības uzdevumā — es to arī saņēmu — ir doties pie darba. Priesterības spēks jums ir dots, lai svētītu citus. Un tas vienmēr prasa izkustēšanos no vietas un došanos, lai darītu kaut ko, parasti kaut ko tādu, ko grūti darīt. Tādēļ jūs varat sagaidīt — papildu pārliecībai par Dieva palīdzību un pavēlei sevi aizmirst, skaidru mudinājumu no Svētā Gara iet un darīt kaut ko, kas svētīs kāda cilvēka dzīvi. Tas var būt tik parasti, kā doties ar lūgšanu, lai apmeklētu kādu cilvēku vai ģimeni, vai kvoruma locekli, kuram jūs esat nozīmēts kalpot. Tēvam tas var būt — audzināt kādu no viņa bērniem.

Vienalga, vai jums ir jāaudzina vai jāmāca Jēzus Kristus evaņģēlijs, jūs darīsiet to labāk, ja jūs atcerēsities, kādi var būt panākumi. Jums jāpalīdz Debesu Tēvam un Viņa Dēlam, Jēzum Kristum, padarīt mūžīgo dzīvi iespējamu tiem, kam jūs kalpojat. Lai to darītu, Garam jāienes liecība viņu sirdīs. Un šai liecībai ir viņus jāvada turēt Dieva baušļus, lai kādas vētras un kārdinājumi arī nāktu.

Paturot to prātā, Gars vadīs jūs mācīšanā un labošanā ar priesterības spēku. Jūs saglabāsiet sevi tīru, lai jūs varētu mācīt ar Garu. Jūs lūgsit pēc Gara, lai jums pasaka, kad labot un kā labot, un kā izrādīt vēl lielāku mīlestību (skat. M&D 121:43–44). Viss, ko jūs veicat priesterības kalpošanā, var tikt vadīts un novērtēts pēc tā, cik labi tas var palīdzēt cilvēkam iegūt liecību par patiesību dziļi viņa vai viņas dzīvē un sirdī, lai darbotos un turpinātu darboties Izpirkšana.

Jūs varat iegūt pārliecību savā kalpošanā. Jūs varat aizmirst sevi un sākt lūgt par tiem un mīlēt tos, kuriem jūs kalpojat. Un jūs varat izvēlēties, ko darīt, un mērīt panākumus pēc pakāpes, kādā tas maina cilvēku sirdis, kam jūs kalpojat.

Taču tas nekad nebūs viegli jums un tiem, kam jūs kalpojat. Vienmēr kalpošanā un grēku nožēlošanā būs sāpes, kas nepieciešamas, lai nestu Izpirkšanas spēku siržu izmainīšanai. Tā ir būtība tam, ko jūs esat aicināti darīt. Padomājiet par Glābēju, kura kalpošanā jūs esat. Kādā Viņa mirstīgās dzīves brīdī jūs varat saskatīt gadījumu, kad tas Viņam bija viegli? Vai Viņš Saviem mācekļiem prasīja ko vieglu toreiz? Tad kādēļ gan tam vajadzētu būt viegli Viņa kalpošanā vai Viņa mācekļiem?

Iemesls tam ir izteikts frāzē „salauzta sirds”, par ko jums šodien tika labi mācīts. Rakstos dažkārt runāts par cilvēka sirdi, kas tiek mīkstināta, taču daudz biežāk vārdi, kas raksturo stāvokli, pēc kā mēs paši un tiem, kuriem mēs kalpojam, tiecamies, ir „salauzta sirds”. Tas var mums palīdzēt pieņemt, ka mūsu aicinājums kalpot un nepieciešamība pēc grēku nožēlošanas, kas mums nepieciešama un pēc kā mēs tiecamies, nebūs viegla. Un tas palīdz mums labāk saprast, kādēļ liecībai jābūt dziļi mūsu sirdī. Ticībai, ka Jēzus Kristus ir izpircis mūsu grēkus, jābūt dziļi sirdī — salauztā sirdī.

Tad nu šovakar nolemsim kopā, ko mēs darīsim. Visi no mums, lai kādi būtu mūsu aicinājumi, saskaras ar uzdevumiem, kas ir pāri par mūsu spēkiem. Man tā ir, un jums tā ir. Tā ir patiesība vienkārša fakta dēļ, ka panākumi ir nest liecību dziļi cilvēku sirdīs. Mēs to nevaram paveikt. Pat Dievs nevienam to nespiedīs.

Tādēļ panākumi prasa, lai cilvēki, kuriem mēs kalpojam, izvēlētos pieņemt Gara liecību savā sirdī. Gars ir gatavs. Taču daudzi cilvēki nav gatavi uzaicināt Garu. Mūsu uzdevums, kas ir mūsu spēkos, ir aicināt Garu mūsu dzīvē, lai cilvēki, kuriem mēs kalpojam, vēlētos Gara augļus savā dzīvē — augļus, ko tie var redzēt mūsu dzīvē.

Tas vada mani teikt dažus ieteikumus par to, ko mēs varam izvēlēties darīt vai nedarīt. Dažas lietas mēs varam darīt, lai uzaicinātu Garu. Dažas liek Garam aiziet. Jūs to zināt no savas pieredzes.

Neviens priesterības nesējs, kurš vēlas gūt panākumus, nebūs bezrūpīgs par to, kur skatās viņa acis. Izvēlēšanās raudzīties uz attēliem, kas izraisa iekāri, liks Garam aiziet. Jūs brīdināja elders Kleitons, kā arī to jau darījuši citi, par interneta un plašsaziņas līdzekļu briesmām, kas mūsu acu priekšā liek pornogrāfiskus attēlus. Taču nepiedienība tagad ir tik izplatīta, ka ikdienas dzīve prasa disciplīnu, lai veiktu apzinātu izvēli neuzkavēties skatīties jebko, kas var izraisīt mūsos sajūtas, kas var atbaidīt Garu.

Tāda pat rūpība ir vajadzīga attiecībā uz to, ko mēs sakām. Mēs nevaram cerēt runāt Tā Kunga vārdā, ja neesam uzmanīgi attiecībā uz savu runu. Vulgaritāte un zaimi aizvairo Garu. Tāpat kā nepiedienīgums šķiet kļūst izplatītāks, tāpat arī vulgāra un zaimojoša valoda. Agrāk bija tā, ka tikai noteiktās vietās un noteiktās grupās varēja dzirdēt Tā Kunga Vārda veltīgu valkāšanu, vulgārus vārdus un rupju humoru. Tagad tā šķiet ir visur, un daudziem tas ir sociāli pieņemami, kamēr agrāk tas tā nebija.

Jūs varat izlemt — un jums tas jādara — mainīt to, ko jūs sakāt, pat ja jūs nevarat kontrolēt to, ko citi saka. Taču es zinu no savas pieredzes, ka pat šādā briesmīgā situācijā jūs varat rēķināties ar Dieva palīdzību. Pirms daudziem gadiem es kalpoju gaisa spēkos, kalpojot divus gadus birojā kopā ar flotes pulkvedi, armijas pulkvedi un sirmu jūras kara flotes komandieri. Viņi bija mācījušies runāt karā un mierā tādā veidā, kas mani aizvainoja, un es zinu, ka tas atraidīja Svēto Garu. Tajā laikā es kalpoju par apgabala misionāru, cenšoties vakaros doties atrast cilvēkus un mācīt tos Svētā Gara ietekmē. Tas bija ļoti grūti. Es biju tikai leitnants. Viņi bija par mani augstāki. Man nebija iespēju mainīt viņu valodu. Taču es lūdzu pēc palīdzības. Es nezinu, kā Dievs to izdarīja, taču laika gaitā viņu valoda izmainījās. Pamazām zuda zaimi un tad arī vulgaritāte. Vienīgi tad, kad viņi dzēra alkoholu, tas atgriezās, taču tas bija vakaros, tādēļ es varēju doties prom, lai veiktu misionāru darbu.

Jums arī var būt līdzīgas atmiņas, lai atbalstītu jūsu ticību, kad dzīve jūs ieliek grūtās vietās. Dievs palīdz auglīgam priesterības nesējam, kurš nolemj, ka neskatīsies un neteiks neko ļaunu pat bezdievīgajā pasaulē. Tas nebūs viegli, tas nekad tā nav, taču jums var piepildīties apsolījums, kā es zinu, tas var man: „Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti; un tad tava pašāvēība kļūs stipra Dieva klātbūtnē; un priesterības mācība pilēs tavā dvēselē kā rasa no debesīm” (M&D 121:45).

Es liecinu, ka es zinu, ka jūs un es turam Dieva priesterību un ka Viņš atbildēs uz mūsu lūgšanām ar saldu pārliecību un ar palīdzību mums kalpot Viņam labāk. To es jums apsolu un liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.